

Füleczi Istvánnak hívnak, Szendrőből származom. Ez egy kis város Borsod-Abaúj-Zemplén-megyében. 20 éves vagyok. Az előző tanévben érettségiztem Edelényben, az Izsó Miklós Gimnáziumban, egy 5 éves német-szakos képzés keretén belül, ezt követően jelentkeztem az Egri Főegyházmegyébe kispapnak.

Szüleim jelenleg is Szendrőben élnek. Édesapám nyugdíjas, egész életében a munkának élt, amely a számomra példaértékű. Édesanyám annak szentelte az életét, hogy engem és testvéreimet a vallásos életre neveljen.

Ötödik gyermekként születtem a családba, 4 nővéremmel együtt vallásos neveltetésben részesültem. Nővéreim: Adrienn, Kornélia, Ildikó és Erika. Mára már mindannyian boldog családanyák.

12 éves koromtól klarinéton, 16 éves koromtól pedig szaxofonon játszok. A zenével sokszor kifejezésre juttathatjuk a legmélyebb érzéseinket is, amiket nem lehet szavakba önteni. Az Úr magához hívó szavát 18 évesen hallottam meg, amikor egy lelkigyakorlaton, ún. Fülöp-kurzuson vettem részt Miskolcon. Ezelőtt is vallásos közegben éltem, de mint egy fordulópont következett be az életemben ekkor. Ezt követően több hasonló lelkigyakorlaton is részt vettem, többek között Erdélyben Pálpatakán. Ezek a mély istentapasztalatok megerősítették a hivatásomat. Köszönettel tartozom a plébánosomnak, aki nagy segítségemre volt a hivatás terén, sokat tanultam tőle, s a családom is támogat mindmáig. Hiszem azt, hogy az imának nagyon nagy a megtartó ereje, ezért hálával tartozom a szendrői híveknek is, akik imáikkal kísérik utamat. 2011 szeptembértől tanulok az Egri Hittudományi Főiskolán, s bízom abban, hogy a szemináriumi évek Isten hű pásztorává formálnak.

Jelmondatomként II. János Pál jelmondatát választottam: „*Egészen a Tiéd*”

Pálfalvi Tamás vagyok, 22 éves, váci megyés kispap. Ez a második évem szemináriumban, tavaly Vácot voltam propedeutikus éven. Ahogy visszatekintek hivatásom alakulására, egyre tisztábban látom, hogy egyenes út vezetett a szemináriumba. Öt testvérem mellet nőttem fel hagyományos katolikus vallású családban Dunakeszin. Ők plántálták belém a hitet, szeretetet, Isten – és világképet, végtelen hálával tartozom nekik ezért.

Már kisiskolás koromtól kezdve sokan mondogatták, hogy papnak kellene majd mennem, de ez körülbelül annyit jelentett nekem, mint hogy legyek postás, vagy tanár, vagy bármi. Serdülő koromtól kezdve egyre inkább kerestem a férfiideált és emellett Istent. Eközben kántorképzőt végeztem és a Piarista Gimnáziumba jártam Vácra. A kezdeti lelkesedés nagy volt és elhivatottságot is éreztem a papi pálya iránt, de közben pár negatív tapasztalat visszariasztott, és persze ismerőseim biztatására is más irányba fordultam. Öt évig tiltakoztam Isten szándéka ellen, a végére testileg-lelkileg belebetegedve és már nem maradt más lehetőségem, csak a papság. Ez alatt az idő alatt megismertem papokat, illetve jobban megismertem papokat, akiknek hivatása vonzott erre a szolgálatra. Sokat köszönhetnek itt a Legio Christinek és plébánosomnak.

Miután szakmát szereztem (banki szakügyintéző) és fél évet albérletben töltöttem, sok csend, gondolkodás közben, meghallottam másodjára is Isten hívását papjai közé. Ekkor végleg igent mondtam és innentől kezdve egyre boldogabb az életem.

Strahl Péter vagyok, Budapestről jöttem, azon belül is egy békásmegyeri lakótelepről, közel a Duna-parthoz. 1960. január 1-jén születtem Sárbogárdon. Nagymamám még abban az évben a nagykendőjében vitt el megkereszteltetni az alapi templomba. Most visszatekintve látom csak, hogy milyen nagy dolog történt akkor velem, ami aztán az évek folyamán munkálkodva bennem vezetett el addig, hogy a papi hivatást válasszam. A budapesti II. Rákóczi Ferenc Gimnáziumban érettségiztem 1978-ban. Később fényképésznek tanultam, hogy alkotóképességemet és szépre törekvésemet kifejezhessem. Az 1990-es évek végétől vállalkozóként dolgoztam a kereskedelemben. Érdeklődésem egyre inkább lelki és szellemi dolgok felé fordult. Egyre erősödött bennem az a meggyőződés, hogy életem, életünk, legfontosabb eleme a SZERETET. Így vált útmutatómmá Jézus és a Szentírás. Nagy hálával tartozom Janig Péter atyának a budapesti kórházlelkészség vezetőjének, akinél elsőáldozó is lettem. Az ő irányítása alatt kezdtem el az önkéntes beteglátogatást, ami a mostoha kórházi viszonyok mellett is sok örömet okozott. Az ő biztatása, bátorítása és ajánlása nélkül, most nem lehetnék ennek a gyönyörű város papneveldejének a növendéke. Köszönöm még a sok kedves betegnek, a kórházlelkészség közösségének és barátaimnak az értem mondott imáikat. Remélem, hogy hat év múlva tudásban, lelki és szellemi javakban gyarapodva szolgálhatom majd embertársaimat, közösségemet, úgy ahogy azt Jézus is szeretné: „*Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket.*” (Mt 11,28)

